PĂDUREA FERMECATĂ

(The Enchanted Forest)

de Fritz Lieber Jr.

Obscuritatea avea un miros greu, ca frunzele arborelui Fomalhaut Aa; răspândea o aromă acră ca focul de brusă de pe Rigel; fremăta de trepidaţii ca o casă de dans a Proscrişilor. În ea plutea un zumzet grav şi vibrant, asemănător celui produs pe Terra de o viespe rănită.

Un mecanism ticăi uşor. O poartă ovală se deschise în umbră.

Prin orificiu filtră o dulce lumină verzuie, însoţind mireasma unică, încărcată de aromele vegetale uşor acide ale unei planete necunoscute.

Nuanţa verzuie a luminii era cauzată de ramurile spinoase care se încâlceau în faţa chepengului deschis. Pentru ochii obişnuiţi cu întunecoasele privelişti ale spaţiului, acest oval strălucitor zăbrelit de crengi înlănţuite, groase cât braţul, constituia o imagine şocantă.

O mână apăru din umbră, apropiindu-se de bariera verde.

Pinii translucizi, lungi cât degetul, fremetară, se retractară alene, apoi atacară - greşind ţinta cu un milimetru, căci mana îşi oprise înaintarea.

Mâna nu se retrase, ci întârzie în apropierea spinilor, ca şi cum ar fi dezmierdat pericolul.

Un râset vesel şi vioi acoperi zumzetul de viespe rănită al obscurităţii.

„Va trebui să pulverizez armata asta blestemată de pumnale ca să pot ieşi din epavă” - gândi Elven. „Totuşi am avut noroc. Hăţişul ăsta de mărăcini a amortizat căderea rachetei şi mi-a salvat viaţa”.

Deodată tresări. Zumzetul care răsuna în spatele lui se modifica pe nesimţite, articulându-se în cuvinte:

– Eşti rapid, Elven!

– Mai rapid decât oricare dintre astronavele voastre de urmărire - răspunse Elven, fără a se întoarce. Mai rapid chiar decât lumina.

– Ai ajuns departe, Elven. La zeci de ani lumină.

– La sute - corectă Elven.

– Şi totuşi îţi vorbesc, Elven.

– Dar nu ştiţi unde sunt. Am plonjat orbeşte în subspaţiu. Şi n-aveţi nici un punct de reper. Discursul tău, Fedris, se

adresează infinitului.

– Să ştii însă - insistă vocea viespei rănite - că oricât de repede şi de departe vei fugi, undeva tot va trebui să te opreşti. Şi atunci, noi tot te vom regăsi.

Elven, cu privirea aţintită pe cadrul verde al porţii, chicoti cu veselie:

– Voi să mă găsiţi! Şi, mă rog,unde, Feris? Pe care dintre milioanele de planete ale Confederaţiei? Pe care din sutele de milioane care nu fac parte?

Vocea bâzâită se făcea tot mai slabă:

– Lumea ta natală este moartă, Elven. Dintre toţi Proscrişii, tu eşti singurul care te-ai strecurat prin barajele noastre.

De astă dată, Elven nu mai răspunse. Se pipăi la gât şi scoase cu precauţie un medalion, în care era încrustată o mică sferă albă, nu mai mare ca o albină. O aşeză în palmă, ca pe un obiect preţios, şi o privi cu sumbră ironie. Apoi, cu aceeaşi grijă cu care se umblă cu o amuletă sau un fetiş, o repuse în medalion.

Vocea nu mai era decât un murmur spectral:

– Eşti singur, Elven. Singur cu miresmele şi spaimele universului. Necunoscutul te va găsi înaintea noastră, Elven. Timpul, spaţiul şi destinul se vor uni, conspirând împotriva ta. Hazardul, el însuşi, va fi...

Vocea fantomatică transmisă de radio se stinse, odată cu epuizarea ultimului strop de energie care mai subzista în echipamentul deteriorat al astronavei.Tăcerea învălui cabina sfârtecată a aparatului.

Elven hohoti strident.

Fedris - psihologul! Fedris - nebunul!

Acest Fedris oare chiar credea că-i va putea slăbi moralul că ameninţări de vrăjitor primitiv, care face apel la puterile sugestiei?

De parcă ar mai fi auzit vreodată de un Proscris care să creadă în supranatural!

Şi totuşi, existau în univers situaţii care să depăşească limitele înţelegerii, stranii frumuseţi născute în străfundurile minţii supuse pericolului. Însă numai Proscrişii le cunoşteau. Căci asemenea senzaţii vor rămâne pe vecie ignorate de jalnicele turme domesticite ale Confederaţiei, care nu respectă

decât siguranţa şi laşitatea - aşa cum a făcut-o dintotdeauna cea mai mare parte a umanităţii - şi care îi urăsc pe adepţii frumuseţii şi ai primejdiei. Cum i-au urât pe Proscrişi, mergând până la a-i distruge pe toţi... cu o unică excepţie.

Singur, spusese Fedris? Elven zâmbi enigmatic, atinse medalionul ce-l purta la gât şi se ridică dintr-un salt.

În câteva minute găsi în epavă obiectul de care avea nevoie.

„Şi acum, Fedris - murmură el - am de îndeplinit o mică operă de creaţie. Sau, mai curând, de recreaţie”.

Îndreptă spre orificiul verde ţeava unui pulverizor. Nu se auzi nici o explozie, însă crengile fură agitate de un tremur; începură să se înnegrească, în timp ce spinii dispăreau, transformându-se într-o pulbere cenuşie fină, care se răspândi în vânt. Elven se apropie de poartă şi rămase o clipă în prag; cu părul blond, cu buzele încremenite într-un zâmbet rece, cu ochii strălucitori, era frumos ca un tânăr zeu sau ca un demon adolescent, în bluzonul său negru brodat cu fir de platină.

Apoi se aplecă spre exterior, dirija în jos pulverizorul său cu ultrasunete şi degajă o zonă circulară în hăţişul de mărăcini. Când termină, sări pe pământ şi picioarele sale atingând solul stârniră un nor de pulbere fină.

Elven opri pulverizorul, îşi şterse fruntea cu dosul palmei, zâmbi batjocoritor la adresa propriei enervări crescânde şi privi pădurea de rădăcini care-l înconjura din toate părţile. Fizionomia acesteia rămăsese neschimbată de-a lungul kilometrilor pe care-i parcursese. Mereu aceiaşi spini asemănători unor pumnale de sticlă, mereu aceleaşi tufişuri cu frunze ascuţite, crescând din acelaşi sol roşiatic. Nici un semn al vreunei schimbări de peisaj.

Şi nici cea mai vagă urmă de vietate, dacă se făcea abstracţie de spinii înşişi, care lăsau impresia că-l reperează ori de câte ori se apropia prea mult. Cu titlu de experienţă se lăsase înţepat de unul dintre ei - unul minuscul, încă „pui” - şi rezultatul fusese înfiorător de usturător.

Ciudate meleaguri! Mintea lui Elven căuta necontenit o explicaţie. Să fie vorba mai degrabă de o plantaţie, nu de o pădure? Ori plantele acestea satură cu otravă tot mediul înconjurător, tot aşa cum sequoia terestră îşi îmbibă trunchiul cu

lignină? Se strădui să surâdă, însă un fior îi străbătu şira spinării.

Dar, în absenţa oricărei vieţi animale, care putea fi rostul spinilor?

Ce codru ridicol! Evoca prin monotonia sa pădurile vrăjite din vechile basme terestre cu zâne. O idee care l-ar fi încântat pe doctorul Fedris!

Măcar dacă ar fi avut, cât de cât, idee de coordonatele spaţiale ale planetei, tot ar mai fi putut ghici sau aproxima celelalte forme de viaţă. Sporii care dau naştere vieţii migrează prin spaţiu de la o lume la alta, astfel că sistemele solare, sau chiar aglomerările stelare, tind să aibă similitudini biologice. Numai că el călătorise mult prea repede, cu viteza colosală a celei mai rapide astronave a Proscrişilor, pentru a mai fi putut să observe şi stelele. Şi iată că acum îi era imposibil să-şi dea seama unde se află.

După cum - îşi aminti el - lui Fedris îi era imposibil să-l localizeze. Ca şi oricărui alt sistem de veghe spaţială. Căci nici măcar el însuşi nu-şi prevăzuse sosirea: la ieşirea din sub-spaţiu intrase în coliziune cu un meteorit şi astronava sa avariată deviase instantaneu spre cea mai apropiată planetă.

Poate după căderea nopţii şi apariţia stelelor, va reuşi să se orienteze. Bineînţeles, dacă există noapte pe această lume. Şi dacă plafonul norilor groşi se va risipi.

Îşi consultă busola. Acul acestui instrument primitiv, dar util, funcţiona. Bine măcar că planeta are un câmp magnetic. Şi, probabil, o alternanţă zi/noapte - pentru a întreţine viaţa vegetală - cu o temperatură acceptabilă.

O dată ce va fi ieşit din pădurea asta, va fi în măsură să pună pe picioare un plan de acţiune. Şi să găsească oraşe! Chiar şi un singur oraş!

Puse busola în buzunarul bluzonului, mângâind cu o stranie afecţiune, aproape cu respect, medalionul ce-l purta la gât. Apoi privirea lui se opri din nou pe încâlcitura vegetală care îi închidea calea.

Da, părea o replică exactă a acelor păduri vrăjite, prin care, pentru a-şi croi drum, cavalerii din poveşti erau nevoiţi să mânuiască cu ardoare spadele.

Era mult mai uşor cu pulverizatorul - şi în rezervoarele sale ultrasonice mai era suficient combustibil pentru a-şi deschide cale pe kilometri şi kilometri întregi.

Întoarse capul pentru a privi tunelul pe care-l trasase până acolo.

Prin cenuşa de culoarea ardeziei care acoperea solul, începeau deja să răsară mlădiţe verzi.

Tufele de mărăcini erau atât de dese, încât Elven fu luat prin surprindere când pătrunse in luminiş. Cu o clipă mai înainte vedea numai o împletitură stufoasă de ramuri înnegrite sub jetul invizibil al pulverizatorulul. Apoi apăru brusc un gol şi, după câţiva paşi, se trezi nu pe tărâmul zânelor, ci într-un decor în care s-ar fi putut înfiripa, la origine, poveştile cu zâne.

Luminişul avea aproape un kilometru în diametru. Pădurea de mărăcini îl înconjura într-un cerc compact. La vreo sută de metri în dreapta lui Elven, un pârâiaş se strecura clipocind din vegetaţia veninoasă, traversând poiana în lungul unei văi cu marginile uşor abrupte. La o oarecare distanţă de pârâu se înălţa o mică colină, pe coasta căreia se răzleţea un pâlc de căsuţe cenuşii. O şuviţă de fum scăpa dintr-unul dintre acoperişuri. În jurul caselor se zăreau câteva căruţe şl unelte agricole rudimentare.

În afara spaţiului ocupat de căsuţe, fiecare palmă de loc din luminiş era cultivată. Pantele colinei erau plantate, la intervale regulate, cu arbori scunzi încărcaţi cu fructe aurii şi roşii. Petecul de câmpie era acoperit de grădini de legume şi de lanuri de cereale, unduind în adierea vântului. Se putea observa totuşi că, aparent, culturile se opreau la vreun metru de liziera mărăcinişului.

Se auzi un muget. O turmă de vite apăruse la poalele colinei, mânată către pâlcul de case de un bărbat înveşmântat într-o tunică grosolană. Un animal mic, după toate aparenţele o pisică, ţâşni din casa al cărei horn fumega şi alergă în întâmpinarea vitelor, alintându-se de picioarele lor. O tânără femeie apăru în prag, privind scena cu braţele încrucişate.

Din întreg acest tablou se degaja o atmosferă de pace şi tihnă rurală, care-l emoţionă pe Elven. Probabil că asemenea cotloane idilice existaseră pe Pământul vremurilor de demult, încordarea nervoasă a lui Elven scăzu sub influenţa acestei privelşti pastorale.

O altă tânără femeie apăru de după un boschet, chiar în faţa lui, şi-l privi cu ochii mari. Era îmbrăcată cu un pieptar

verde dintr-o ţesătură fină de fibre vegetale. Elven ghicea în ea un anumit farmec primitiv şi, în acelaşi timp, sofisticat. Semăna cu una dintre fetele Proscrişilor care s-ar fi înveşmântat în straie ţărăneşti. Dar chipul îi era cel al unui copil înspământat.

Înaintă spre ea prin lanul foşnitor. Fata căzu în genunchi:

– O, Doamne... O, Doamne... - murmură ea cu greutate. Apoi pronunţă în grabă, într-o impecabilă limbă terestriană: „Cruţaţi-mă, stăpâne, şi acceptaţi-mi veneraţia!”

– Te voi cruţa numai dacă-mi răspunzi la întrebări - replică Elven, profitând imediat de situaţie. Cum se numeşte această poiană?

– Poiana - răspunse ea.

– Şi mai cum?

– Poiana, şi atât. Nu mai există altele.

– Atunci, eu de unde am venit? - întrebă Elven.

Ochii îngroziţi ai fetei se măriră şi mai mult.

– Nu ştiu.

Cu pletele sale arămii, fata era de o rară frumuseţe.

Elven se încruntă:

– Cum se numeşte această planetă?

Ea îl privi nedumerită:

– Planetă? Ce înseamnă planetă?

„Se pare că, după toate celea, o să am şi dificultăţi de comunicare” - gândi Elven. Apoi îşi continuă interogatoriul:

– Care este soarele vostru?

– Ce-i acela soare?

Cu un gest de nerăbdare, îi indică cerul cu mâna:

– Ce este acolo, sus, nu dispare niciodată?

– Binevoiţi să întrebaţi - răspunse ea cu glas tremurător - dacă cerul nu dispare?

– Cerul este mereu la fel?

– Nu. Uneori este mai luminos. Acum o să se facă noapte.

– La ce distanţă de aici se află marginea pădurii?

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Privirea fetei remarcă atunci gura tunelului pe care şi-l croise cu pulverizatorul în masa vegetală. Expresia de frică aproape religioasă care i se citea pe chip se transformă, în acea clipă, în groază.

– Aţi învins spinii veninoşi - murmură ea şi se prosternă, cosiţele ei măturând solul. Apoi adăugă cu o voce scâncită: „Nu-

mi faceţi rău, o, A-tot-puternicule!”

– Nu pot încă să-ţi făgăduiesc - replică sec Elven. Cum te numeşti?

– Sefora - răspunse fata într-un suflet.

– Ei bine, Sefora, condu-mă la poporul tău.

Fata se ridică şi o luă la fugă ca un porumbel hăituit, către pâlcul de case.

Când Elven ajunse în faţa casei al cărei horn fumega, cu paşi lenţi care corespundeau - după cum credea el - demnităţii rolului său, era deja aşteptat. Doi tineri puseră un genunchi în pământ în faţa sa, iar femeia, pe care o observase mai înainte stând în prag, îi ieşi în întâmpinare cu un platou încărcat cu fructe purpurii şi aurii.

Învingătorul-spinilor-veninoşi gustă, apoi, cu un scurt semn de aprobare, îndepărtă ofranda, deşi găsise delicioase fructele.

La intrarea în fermă, fu întâmpinat de Sefora, care, roşie ca focul, aducea schimburi şi o cofă cu apă caldă. Cu timiditate, fata arătă spre cizmele ce le avea în picioare. El îi indică cum să le desfacă şi, câteva momente mai târziu, era întins pe un culcuş de piei de animale umplut cu frunze aromate, în timp ce fata îi spăla cu respect picioarele.

Neinteresat, pentru moment, să afle lucruri prea importante, se mulţumi să flecărească alene cu Sefora. Astfel, îi află vârsta - 20 de ani. Existenţa ei se rezuma la muncile câmpului şi la jocuri rustice. Unul dintre tineri, pe nume Alfors, devenise de curând tovarăşul său.

Afară, cerul cenuşiu se întuneca cu rapiditate. Celălalt tânăr, cel pe care Elven îl văzuse prima oară mânând vitele şi care se numea Kors, aduse câteva lemne şi învioră focul, care, trosnind, izbucni în flăcări luminoase. În acest timp, Tulya - tovarăşa lui Kors - îşi făcea de lucru în jurul cuptorului, de unde se răspândea o ispititoare aromă de bucate.

Atmosfera era intimă, deşi puţin afectată. La urma urmelor - îşi zise Elven - doar nu primeşti în fiecare zi, acasă, un zeu la masă. Totodată, la sfârşitul cinei, în cursul căreia se servise tocană şi pâine proaspăt scoasă din cuptor, dulceaţă de fructe şi un vin uşor, binevoi să zâmbească în semn de satisfacţie şi atmosfera deveni mai puţin rigidă, ba, în unele

momente, chiar veselă.

Alfors cântă câteva ode închinate naturii, acompaniindu-se la o harfă cioplită grosolan, şi apoi Sefora şi Tulya dansară. Kors se îndeletnicea cu aţâţarea focului şi cu umplerea cu vin a cupei lui Elven, dispărând din când în când, fără îndoială pentru a îngriji de vite.

Elven se simţea bine dispus. Aceste făpturi simple aveau totuşi un nu-ştiu-ce care le făcea să se asemene cu cei de teapa sa - cu Proscrişii. Vădeau o urmă a acelui spirit liber şi nepăsător, atât de urât de către cetăţenii Confederaţiei. (De altminteri, după o oarecare vreme asemănarea deveni greu de suportat şi, cu un gest poruncitor, le înfrână veselia şi entuziasmul).

Totodată, nu neglijă să se documenteze, observând tot ce-l înconjura şi punând întrebări, însă ceea ce afla, era mai degrabă surprinzător, decât folositor.

Cei patru tineri erau singurii membri ai comunităţii. Nu cunoşteau existenţa vreunui alt grup asemănător cu al lor.

Nu văzuseră vreodată soarele sau stelele. Era vorba, în mod cert, de o planetă ale cărei axe de rotaţie şi revoluţie erau paralele, ceea ce avea drept rezultat un climat invariabil pe fiecare latitudine, poiana situându-se sub un plafon etern de nori. Elven îşi zise că, mai târziu, va putea verifica justeţea acestei ipoteze observând dacă zilele şi nopţile sunt mereu egale.

Dar faptul cel mai straniu era că cele două cupluri nu se aventuraseră niciodată dincolo de limitele luminişului. Pădurea de mărăcini, care în mintea lor se întindea la infinit, constituia pentru ei un obstacol de nedepăşit. Flăcările o înnegreau numai, fără a o consuma. Securile se toceau atacând-o. Iar spinii însufleţiţi de o viaţă diabolică le inspirau o teroare superstiţioasă.

Toate aceste informaţii îl conduseră pe Elven la o întrebare care se impunea:

– Unde sunt părinţii voştri? - se adresă el lui Kors.

Acesta ridică sprâncenele uimit:

– Părinţii noştri?

– Binevoiţi a întreba de făpturile strălucitoare? îl întrerupse Tulya cu tristeţe. Au plecat.

– Făpturi strălucitoare? se miră ironic Elven. Oameni ca

voi?

– O, nu! Făpturi de metal, cu roţi în loc de picioare şi braţe lungi care se îndoiau în toate direcţiile.

– Cât de mult mi-aş dori să fiu ca ele - comentă visătoare Sefora. Să ai roţi în loc de picioarele astea înfiorătoare, şi un glas dulce care nu se schimbă niciodată, şi o minte a-tot-ştiutoare, care nu se supără şi nu ceartă.

– Când au plecat, ne-au spus de ce trebuie să ne părăsească - reluă Tulya. Ca să învăţăm să trăim prin noi înşine, nesprijinindu-ne decât pe propriile noastre forţe, aşa cum o fac toate vieţuitoarele. Dar noi le-am iubit şi le-am regretat întotdeauna.

Elven făcu uz de însuşirile sale speciale de sondaj mental şi trebui să constate evidenţa: spunea adevărul. Cei patru fuseseră crescuţi de roboţi! Dar în ce scop?

Vreo duzină de ipoteze, pe cât de fantastice, pe atât de improbabile, îi trecură prin minte. Îşi aminti de cele spuse de Fedris în legătură cu misterele universului şi zâmbi rece.

Şi acum fu rândul lor să pună întrebări, ceea ce o făcură cu glasuri şovăitoare, oglindind în continuare în aceeaşi teamă respectuoasă.

Ei se mulţumi să le răspundă:

– Eu sunt un înger negru venit din ceruri. Când Dumnezeu a creat universul, şi-a spus că ar fi un loc teribil de plicticos, dacă nu s-ar găsi câteva suflete gata să-şi asume toate riscurile şi să înfrunte toate pericolele. Aşa că a semănat, ici şi colo, printre turmele nesfârşite de îngeri domestici, câteva parcele de temperament sălbatic, astfel încât să existe în permanenţă cineva care să rupă hulubele şi să sară peste uluci. Care să spargă ţarcurile care împiedică hoardele domestice să admire frumuseţile necunoscute ale nopţilor pline de pericole (Elven zâmbi şăgalnic, în timp ce flăcările îi luminau obrazul în stranii reflexe). Aşa cum am rupt eu bariera pădurii voastre de mărăcini.

În jurul lor noaptea era neagră. Urciorul de vin era aproape gol.

Elven căscă. Imediat gazdele sale se apucară să-i pregătească culcuşul de odihnă.

Motanul culcat în faţa focului mocnit se ridică şi veni să se alinte de picioarele lui Elven.

Prima licărire a zorilor îl trezi pe Elven şi el se ridică din pat, făcând atât de puţin zgomot, încât nu deranjă pe nimeni, nici măcar motanul. Ezită un moment în camera plină de o lumină tulbure, în care plutea un iz de jar stins şi de vin. O clipă gândi că ar fi plăcut să ducă aici o existenţă de zeu de silvestru, adorat de păstori şi de nimfe.

Apoi atinse medalionul de la gât şi-şi scutură capul. Nu aici era locul unde ar fi putut să-şi îndeplinească misiunea - numărul de exemplare era mult prea redus. Îi trebuiau oraşe, oraşe mari...

Aruncă o ultimă privire gazdelor adormite - pletele Seforei începuseră deja să capete reflexe roşiatice în semiîntunericul ce se destrăma - şi ieşi afară.

După cum se aşteptase, pădurea îşi reparase deja pagubele suferite şi reînchisese breşa pe care el şi-o croise. Apucă în direcţia opusă, travesră poiana ocolind colina şi, de cealaltă parte, se găsi din nou faţă în faţă cu zidul verde. Consultându-şi busola îşi fixă direcţia, opusă celei unde naufragiase astronava. Apoi puse pulverizorul în funcţiune.

Până pe la începutul după-amiezii - apreciind ora după modificarea intensităţii luminii - străbătuse vreo cincisprezece kilometri şi îşi spunea că poate ar fi fost mai bine să fi rămas ceva mai multă vreme în epavă, pentru a-şi meşteri un levitator. Dacă ş-ar fi putut ridica, măcar şi cu o sută de metri, şi-ar fi putut face o idee despre topografia acestei păduri blestemate!

Căci ea îl înconjura mereu, veşnic neschimbată, aidoma pădurilor de basm, ce se întind la nesfârşit. Ghimpii continuau să se retracteze şi să atace, ori de câte ori se apropia prea mult şi - în spatele lui - vlăstare verzi nu încetau să străpungă stratul de cenuşă care-i marca trecerea.

Ce tranziţie - gândea el: să treci de la zborul ultrafotonic al astronavei la mersul de melc. Motiv suficient să împingă la disperare chiar şi pe un Proscris şi să-l facă să se gândească de două ori, înainte de a se deda plăcerilor simple ale vieţii de zeu campestru.

Dar, o dată mai mult, îşi pipăi medalionul, deschizându-l şi scoţând mica sferă, pentru a-i contempla în palmă strălucirea. Un zâmbet îi înflori pe buze.

Fedris credea că numai unul singur dintre Proscrişi putuse

evada de pe planeta asediată.

Dar, în fond, ce ştia Fedris?

Ştia că, înainte de a ajunge la astronavă, Elven scăpase - deghizat - redutabilelor cordoane de poliţie ale Confederaţiei. Şi că, în cursul acestei evadări, fusese percheziţionat de două ori, atât de minuţios, încât, cu excepţia unui miracol, n-ar fi putut ascunde asupra lui ceva mai mare decât acest minuscul obiect.

Însă obiectul în cauză era suficient. El singur îi cuprindea pe toţi Proscrişii.

Oamenii de altă dată fuseseră fascinaţi de mitul „omului invizibil”. Însă nu le-a trecut niciodată prin minte că „omul invizibil” a existat dintotdeauna, că fiecare dintre noi este la origine un om invizibil: simpla şi unica celulă de la care porneşte evoluţia fiecărui individ.

Ori această sferă minusculă conţinea elementele genetice ale tuturor Proscrişilor, cromozomii şi genele fiecăruia dintre ei. Vlana, cea cu ochi înfocaţi, Nar temerarul, Forten cel cu râsul blând; toţi erau acolo, precum şi alţi un miliard! Dublurile tuturor locuitorilor nimiciţi ai planetei Proscrişilor, care nu aşteptau, pentru a renaşte, decât să fie încorporate în celule denucelate şi apoi hrănite în organismul unei mame.

Asta în ceea ce priveşte moştenirea corporală. Cât despre moştenirea socială - Elven va fi acolo pentru a o transmite.

Şi după aceea, totul va putea fi reluat de la început. Încă o dată Proscrişii vor putea să se abandoneze viselor lor grandioase, şi nebuneşti, demne să zdruncine cosmosul şi să facă faţă splendidelor lui pericole. O dată mai mult îşi vor putea dezvolta cercetările pentru crearea atomului gigant, germenul noilor universuri, cercetări care determinaseră Confederaţia să-i distrugă.

La începuturile erei ştiinţifice, fizicienii emiseseră ipoteza atomului gigant primitiv, sursă unică, care a dat naştere întregului univers. Şi acum venise timpul să se încerce obţinerea unor asemenea atomi, pornind de la energia captată în subspaţiu.

Şi ce conta dacă noile universuri născânde puteau - sau trebuiau - să-l distrugă pe cel vechi?

Şi ce conta frica turmelor domestice ale Confederaţiei?

„Toate acestea TREBUIAU să reînceapă!” - gândea Elven.

Totuşi, oricât ar fi fost de solemnă hotărârea sa, să

meargă înainte îl îndemna contactul vlăstarelor de mărăcini, pe care le simţea crescându-i sub tălpi.

O oră mai târziu, pulverizorul său dezintegră un talmeş-balmeş de crengi încâlcite, lăsând o fereastră prin care apăru cerul liber.

Se trezi într-un luminiş de circa un kilometru în diametru. În faţa sa clipocea un pârâiaş, al cărui curs dădea naştere unei mici văi, mărginite de lanuri. Puţin mai încolo se înălţa o mică colină, cu pantele acoperite de grădini. Pe povârnişul cel mai apropiat, se zăreau împrăştiate căsuţe cenuşii şi scunde. O şuviţă de fum se ridica deasupra uneia dintre ele. De după colină apăru un bărbat mânând o turmă de vite.

Elven alungă în grabă primul gând ce-i trecu prin minte şi-şi spuse că, probabil, i s-a dereglat busola, că o forţă necunoscută l-a abătut în permanenţă, făcându-l să meargă în cerc, până la readus din nou în punctul de unde plecase. (Primul său gând - imediat cenzurat - fusese că se afla în prezenţa unuia dintre misterele supranaturale prevestite de Fedris.)

Apoi, de parcă timpul, la rândul său, s-ar fi derulat înapoi, într-un ciclu închis (o altă idee pe care o respinse încă şi mai precipitat), o văzu pe Sefora stând în picioare lângă tufişul pe care-l cunoştea atât de bine, chiar în faţa sa.

Oarecum surprins de plăcerea ce îl încerca revăzând-o, Elven o strigă şi se îndreptă către ea.

Văzându-l, fata ridică mâna şi-i aruncă ceva. Elven schiţă un gest de prindere, crezând că este vorba de unul din acele fructe viu colorate. Apoi, abia dacă avu timpul să facă un salt în lături.

Căci acel „ceva” era un cuţit cu lama strălucitoare şi bine ascuţită.

– Sefora! - strigă el din nou.

Nimfa cu cosiţe arămii se întoarse şi o luă la fugă urlând:

– Alfors! Kors! Tulya!

Elven alergă pe urmele ei. Chiar după prima casă, căzu într-o ambuscadă improvizată, se pare, pe moment. Alfors şi Kors ţâşniră dintr-o şură, proferând ameninţări şi agitând, unul un fierăstrău, celălalt un ciocan. Ceva mai aproape, pe uşa bucătăriei apăru şi Tulya cu un satâr în mână. Ea fu prima care-l ajunse şi Elven o imobiliză, apucând-o de încheietura mâinii, ceea ce o dezechilibră o clipă.

Aproape fără să gândească, sub presiunea evenimentelor, trase o scurtă rafală cu pulverizorul în direcţia celui mai avansat dintre bărbaţi.

Kors se împletici şi-şi ridică în faţa ochilor ciotul mâinii transformate în pulbere.

Apoi fu rândul lui Alfors să-l atace. Fierăstrăul imens cu care era înarmat avea dinţi lungi de mai mulţi centimetri. Partea sa inferioară fu pulverizată odată cu mâna lui Alfors, în timp ce cealaltă jumătate, proiectată înainte, despică aerul şuierând pe lângă capul lui Elven.

Kors, urlând de durere, reveni în atac, cu ciocanul trecut în mâna validă. Elven cosi cu o descărcare de forţă maximă, care-i transformă pieptul într-un vulcan de cenuşă învolburată. Se întoarse apoi şi-l despică în două pe Alfors, chiar în momentul când Tulya, care profitase de cele câteva secunde pentru a se elibera, îşi abătea satârul asupra lui.

Reuşi printr-o minune să-l evite, se aruncă la pământ trăgând-o pe Tulya după el şi-i pulve- riză gâtul din apropiere.

Frecându-şi cu furie faţa cu mâna pentru a îndepărta pulberea fină de care fusese împroşcat, Elven îşi ridică privirea la timp pentru a o vedea pe Sefora repezindu-se asupra lui, precedată de cei trei dinţi ameninţători ai unei furci.

– Sefora! - strigă el încercând să se ridice, fără însă a reuşi, căci corpul Tulyei îi imobiliza picioarele. „Sefora!” - mai strigă încă o dată cu ton rugător, însă tânăra femeie nu păru să-l audă, iar chipul nu-i era decât o mască de ură.

Acţionă din nou pulverizorul şi atât colţii furcii, cât şi obrazul Seforei, cosiţele ei arămii, se topiră într-un nor de praf cenuşiu. Corpul decapitat, cabrat într-un unghi bizar, se răsuci dezordonat, apoi se prăbuşi, rostogolindu-se de două ori, în timp ce mânerul furcii rămase fără dinţi se înfipse în ţărână. Şi o dată cu aceasta se lăsase tăcerea, tulburată numai de mugetul îndepărtat al unei vaci.

Elven se degajă precipitat de resturile Tulyei şi se ridică tremurând. Contemplă priveliştea cu ochi îngroziţi, scuturat de un acces convulsiv de tuse. Cuprins de repulsie, se îndepărtă de norul de pulbere cenuşie care învăluia locul dramei. Ajuns la aer curat, îşi recăpătă suflul golindu-şi profund de mai multe ori plămânii, apoi - după o ultimă privire posomorâtă la cele patru corpuri dezarticulate, peste care se depunea praful - încercă să

găsească o explicaţie celor întâmplate.

În mod cert, o forţă magnetică îi dereglase complet busola, făcându-l să se întoarcă de unde a plecat. Totuşi, nici climatul, nici ciclul zilelor şi nopţilor nu erau de factură polară. Însă, până la urmă, nu exista nici un motiv care să împiedice ca axa de rotaţie a unei planete să fie foarte îndepărtată de axa sa magnetică.

Inexplicabila comportare a gazdelor sale din ajun constituia o enigmă mult mai dificilă. Era greu de crezut că simpla lui dispariţie, chiar dacă în ochii lor era un zeu, i-ar fi putut ofensa atât de profund încât să-i incite la omor. Desigur, vechile populaţii ale Terrei executaseră nu numai o dată zei sau simboluri ale divinităţii, însă aceasta constituia obiectul unui ritual, nu manifestarea unei frenezii sângeroase.

Să fi fost oare posibil ca Fedris să le fi infectat judecata, asmuţindu-i împotriva lui? Dispunea oare Fedris de vreun mijloc ultraluminic care să facă întregul univers alergic la persoana sa?

Nu, toate acestea nu puteau fi decât fantasme morbide şi absurde.

Poate că încântătoarele sale gazde rustice fuseseră victimele unui fel de nebunie ciclică?

Înălţă din umeri şi se hotărâ să intre în casă pentru a-şi pregăti ceva de mâncare. Când termină masa, cerul se întunecase. Aprinse focul în vatră şi se apucă să meşterească, cu materialele de prin buzunare, o mică busolă giroscopică. Lucra cu îndemânare şi, în acelaşi timp, mecanic, ca şi cum ar fi construit o jucărie pentru un copil.

De mai multe ori remarcă motanul, care-l aţintea cu privirea din pragul uşii, însă animalul fugi, ori de câte ori îl chemă şi nici nu se lăsă ispitit de mâncarea pe care i-o pusese în faţa vetrei.

De grinzile tavanului atârnau ulcioare de vin, însă preferă să nu se atingă de ele. Peste o vreme, se instală în culcuşul pe care-l ocupaseră Kors şi Tulya în noaptea precedentă. Focul se stingea şi obscuritatea învăluia odaia.

Se strădui să alunge din minte amintirea celor ce zăceau afară, însă, o dată sau de două ori nu se putu împiedica să nu revadă trupul decapitat al Seforei, prăbuşindu-se în spasme.

Pe pragul uşii, ochii motanului sticleau în umbră.

Când se trezi, afară era deja lumină. Îşi adună lucrurile, ronţăind un fruct. Motanul se feri de el când ieşi. Îşi întoarse privirea de la locul încăierării din ajun: în jur, muştele deja bâzâiau. Ocoli deluşorul, îndreptându-se spre punctul de unde ieşise dimineaţa trecută din luminiş. Pădurea de mărăcini, cu ridicola sa luxurianţă de basm, astupase total breşa.

În funcţiune, motoraşul busolei giroscopice, îndreptă pulverizatorul către zidul verde şi-l acţionă. Munca era la fel de monotonă ca şi mai înainte, însă, de astă dată, o făcea cu o sumbră hotărâre şi o lugubră încăpăţânare. La intervale regulate, îşi consultă giro-busola, întorcându-se mereu cu precauţie pentru a examina tunelul, ce se strângea deja, departe în spatele său, pe măsura regenerării blestematei vegetaţii.

Mintea sa imagina proiecte de viitor pe termen lung. Putea spera ca, timp de o generaţie, să scape de Fedris şi de forţele Confederaţiei. Înainte de expirarea acestui termen trebuia să găsească o civilizaţie importantă - de preferinţă urbană - sau o societate cuprinzând un număr ridicat de făpturi domestice superioare, al căror stăpân să devină, probabil, prin instaurarea unei noi religii. Astfel, ar fi încheiat toate preparativele pentru reproducere, iar germenii Proscrişilor, aglutinaţi în medalion, vor putea fi separaţi şi inseminaţi în corpul unor mame vii sau nu. Dar cel mai probabil - vii. Şi fără îndoială neumanii, pentru a atenua dificultăţile sociologice. Îl amuza ideea Proscrişilor rezămisliţi de oi sau capre, dacă nu de vreo rasă de mamifere total necunoscută, iar el se imagina cu ironie conducându-şi straniile turme pe păşunile vălurite, cântând din nai ca anticul zeu Pan - până în clipa când îşi dădu seama că mintea lui făurea, de asemenea, imaginea Seforei şi Tulyei dansând în jurul său, fapt care îi întrerupsese în mod dezagreabil visarea.

Trebuia mai apoi să-i crească pe Proscrişi, asigurându-le condiţiile de dezvoltare materială şi intelectuală. Ipotetica comunitate supusă ordinelor sale îşi va asuma prima dintre aceste sarcini; cât despre cea de a doua, aceasta îi va reveni lui personal, şi microcasetele bibliotecii educative a astronavei naufragiate vor completa propriile sale cunoştinţe. Va trebui, de asemenea, să recurgă la roboţi de un tip sau altul. Amintindu-şi

de conversaţia din seara trecută, din care reieşise că existau, sau existaseră roboţi pe aceasta planetă, căzu într-o uşoară reverie, nu fără a continua să observe giro-busola.

Şi astfel se scurse ziua pentru Elven, care, ceas cu ceas, înainta învăluit în norul de pulbere stârnit de pulverizatorul său, până în momentul când, chiar dacă atenţia îi rămăsese trează, căzu într-o stare quasi-hlpnotică. Un val de amintiri tulburătoare îi invadă gândurile: tenebrele subspaţiului, ochii pisicii sticlind în prag, atingerea mătăsoasă a blăniţei ei pe gleznele sale, gâtul pulverizat al Tulyei, corpul cabrat al Seforei prăbuşindu-se pe o traiectorie stranie, viziunea imaginară a planetei Proscrişilor, redusă în ruine şi acoperită de reziduuri radioactive, zumzetul de viespe al radioului epavei, Fedris şi murmurul său spectral: „*Necunoscutul te va găsi, Elven...*”.

Fu luat cu totul prin surprindere când pădurea de mărăcini făcu brusc loc unui spaţiu liber.

Se afla în marginea unui luminiş de circa un kilometru în diametru. Un pârâiaş clipocea vesel printre lanuri de grâne. Mai departe se zărea o colină înverzită de livezi, cu căsuţe cenuşii şi scunde, răspândite pe pante. Deasupra uneia plutea un norişor de fum.

Abia dacă simţi înţepăturile spinilor când făcu un pas înapoi, încercând cu disperare să-şi ordoneze gândurile. Probabil căzuse pradă unei forţe în stare, asemenea unui magnet, să deregleze chiar şi o giro-busolă, capabilă să-i altereze până şi percepţia realităţii spaţiului înconjurător.

Nu putea exista o altă explicaţie. Altfel ar fi trebuit să admită că se găsea într-adevăr, întruna din acele păduri fermecate din poveşti, în care, sub influenţa vrăjilor, toate drumurile te duc, inexorabil, înapoi în punctul de plecare.

Se întreba dacă va zări roiul de muşte care, probabil că plana în apropierea căsuţelor. În acea clipă auzi un foşnet în tufişul din faţa sa şi o voce, cu intonaţii înfiorător de familiare, răsună:

– Tulya! Vino repede încoace!

Fu cuprins de un tremur nervos. Apoi muşchii i se puseseră mecanic în mişcare şi înaintă ca un automat, pentru ca, după câţiva paşi, să se oprească brusc din nou, în mijlocul spicelor ce-i ajungeau până la brâu.

Apoi, deodată, Sefora şi Tulya ţâşniră din ascunzătoarea spicelor, ca două copile zburdalnice şl alergară spre el, cu ochii strălucitori şi chipurile vesele. Un râs maliţios răsuna în gâtul Tulyei, pe care-l văzuse transformându-se în pulbere noaptea trecută. Şi pletele arămii ale Seforei, care se topiseră sub ochii lui, într-un vârtej de colb murdar, fluturau jucăuşe în adierea vântului.

Voi să fugă către pădure, însă ele îi tăiară calea, râzând în hohote. I se păru că-l părăseşte orice forţă când mâinile lor îl atinseră şi se lăsă târât de ele, împleticindu-se, cu impresia că oasele îi sunt de ceară îngheţată.

– Nu-ţi facem nimic! - îl liniştea Tulya, între două hohote de râs.

– Vai, Tulya, uite-l cât este de timid!

– Cred că are ceva pe suflet, de-i aşa de nefericit, Sefora!

– Eu ştiu ce: are nevoie de dragoste, Tulya!

Şi Elven simţi braţele Seforei în jurul gâtului, buzele ei umede şi cărnoase căutându-i gura. Cu un fior de dezgust, încercă să o respingă şi fata fu cutremurată din nou de un hohot de râs.

Cu ochii strâns închişi, Elven începu să scâncească.

Când îi redeschise, se afla lângă căsuţele cenuşii. În jurul gâtului îi atârnau ghirlande de flori, iar bărbia îi era mânjită de zeama fructelor. Alfors şi Kors apăruseră şi ei, iar acum cei patru locuitori ai poienii dansau cu exuberanţă în jurul lui, în lumina crepusculară a amurgului, ţinându-se de mâini şi râzând fără încetare.

Sub impulsul unei porniri de neînfrânat, Elven izbucni şi el într-un râs sălbatic, încurajat de privirile tor, apoi începu să se învârtească în mijlocul horei pe care o formaseră în jurul lui, în timp ce ceilalţi îi aruncau ochiade complice. Apoi îşi ridică pulverizorul şi, continuând să se răsucească precum un titirez, îi mătură până când hora lor fu redusă la un cerc de muşuroaie de cenuşă.

După care, fără a înceta o clipă să râdă, îşi reîncărcă cu gesturi mecanice pulverizorul şi scoase din buzunar un bec-fulger cu lumină rece, care îi relevă micul univers de spini verzi şi pulbere scămoasă ce îl înconjura. Treptat, râsul i se modulă în melodii. Cel mai adesea fredona un vechi lied centaurian, al cărui refren suna:

„Alunecând cu gândul prin stele - iubita mea Debora -
Pe-ale luminii raze, ţesute-n fire reci,
Chiar dacă pot uita de Galaxie - iubita mea Debora -
Sărutul tău pe buze mă urmăreşte-n veci.”

Numai că i se întâmpla adesea să pronunţe „Sefora”, în loc de „Debora”, şi când ajungea la „sărutul pe buze” nu se putea împiedica, din când în când, să nu se înfioare la amintirea îmbrăţişării pe care i-o dăduse, înainte de a o ucide pentru a doua oară. Uneori avea senzaţia că este urmărit de oi şi de capre zburdalnice, sau de tot felul de monştrii stranii, care în realitate erau surorile şi fraţii săi.

Alteori îl însoţeau numai două nimfe, una dintre ele cu cosiţa ca jăratecul. Ele dansau împrejurul său şi cântau într-un glas cu el cu voci clare şi cristaline, zâmbindu-i cu perversitate.

Către dimineaţă, frânt de oboseală, îşi scoase rucsacul din spate şi-l lăsă în drum; puţin mai târziu, îşi smulse medalionul de la gât şi-l azvârli pe jos.

Cum cerul începea să se lumineze, nimfele şi animalele dispărură; iar el îşi aminti că este o personalitate importantă şi periculoasă, şi că i se întâmplase ceva cu totul imposibil.

Numai dacă ar fi reuşit să-şi adune puţin gândurile, ca să-şi dea seama ce şi cum...

Pe neaşteptate, pădurea de mărăcini rămase în urmă.

Se afla la liziera unui luminiş de aproape un kilometru în diametru, străbătut de un pârâiaş, dincolo de care se înălţa o colină acoperită de livezi. Lanuri se întindeau de-o parte şi de alta a văii şi, pe coasta colinei, erau risipite câteva căsuţe cenuşii. Dintr-una se ridica o dâră de fum...

Şi o văzu pe Sefora venind către el, înaintând mlădioasă în mijlocul lanului vălurit de o boare de vânt.

Cu un urlet de groază, o ţinti cu pulverizorul. Însă ea era încă prea departe pentru a intra în raza de acţiune a armei şi numai o parte a lanului - cam până la jumătatea drumului între ei - fu redusă în cenuşă. Fata se întoarse şi o luă la fugă în direcţia caselor, în timp ce el o urmărea, trăgând la întâmplare şi pulverizând totul în drum.

În momentul în care el se apropiase suficient pentru a o atinge, fata dispăru între două case. În aceeaşi clipă, ceva se încolăci ca un şarpe în jurul genunchilor lui Elven. Şi el căzu cu faţa în jos, în timp ce un laţ îi cuprindea pieptul, imobilizându-i

braţele pe lângă corp. Pulverizorul îi sări din mână, căzând în iarbă.

Zvârcolindu-se pe pământ, sufocat, îi văzu pe Alfors şi Kors privindu-l, pe când îşi strângeau şi mai tare lassourile în jurul lui, pentru al imobiliza cu totul. Îl auzi pe Alfors întrebând: „Sefora, n-ai nimic?” şi o voce feminină răspunzând: „Nu. Lasă-mă să-l văd”.

Apoi chipul Seforei apăru în raza sa vizuală, aureolat de un nimb de pulbere. Fata se aplecă privindu-l cu curiozitate rece şi părul ei îi dezmierdă obrazul.

Atunci Elven îşi strânse pleoapele şi urlă, urlă fără întrerupere...

Totul este elementar de simplu şi, bineînţeles, deloc supranatural - îi declară lui Fedris directorul **Institutului de Cercetări Umane**, în timp ce-şi muia buzele într-o cupă cu vin auriu de Magellan. Elven a mers tot timpul în linie dreaptă!

Fedris se încruntă. Era un omuleţ, a cărui expresie de îngrijorare nu putuse fi ştearsă nici de cele mai sofisticate tratamente psihanalitice

– Întreaga Galaxie vă este adânc recunoscătoare pentru capturarea lui Elven - răspunse el. Nu ne-am gândit niciodată că ar fi putut ajunge atât de departe. Nu îndrăznesc să-mi imaginez ororile de care am scăpat ca prin urechile acului.

– Personal, n-am nici un merit - remarcă directorul. Totul n-a fost decât o chestiune de noroc şi bine că i-au cedat nervii. Elven a mers spre pierzanie. Desigur, dumneavoastră îi pregătiseţi terenul, sugerându-i că s-ar putea întâlni cu supranaturalul.

– Nu era decât o ameninţare vagă şi lipsită de orice sens, rostită într-un moment de disperare - spuse Fedris, roşind uşor.

– Şi totuşi, ea şi-a exercitat influenţa. În plus, Elven a avut şi neşansa diabolică de a ateriza chiar în plina execuţie a proiectului nostru de pe Magellan 37. Şi asta, trebuie s-o recunosc, ar fi băgat în sperieţi pe oricine - adăugă surâzând directorul.

Fedris tresari:

– În fond, ce-i cu proiectul acesta? Ştiu numai că este înconjurat de cel mai desăvârşit secret.

Directorul se lăsă pe spate în fotoliul său:

– Explicarea ştiinţifică a comportamentului uman a prezentat întotdeauna dificultăţi extraordinare. Din cele mai vechi timpuri, oamenii au vrut să analizeze fenomenele sociale, în acelaşi mod ca şi problemele ridicate de fizică şi chimie. Ei au încercat să cunoască cu precizie ce cauze produc anumite efecte determinate. Dar s-au lovit în permanenţă de un obstacol major.

– Imposibilitatea de a exercita un control precis.

– Exact - aprobă directorul. Cu cobaii, spre exemplu, este foarte uşor. Se iau, spre exemplu, două grupuri de cobai, având fiecare aceiaşi factori ereditari şi aceleaşi condiţii de viaţă. Apoi se modifică un anumit factor în interiorul unuia dintre grupuri şi se observă rezultatele. Şi aceste rezultate sunt demne de încredere, căci celălalt grup slujeşte de etalon, permiţând de a se verifica ce se întâmplă când nici unul dintre factori nu este modificat.

– Deci, dacă înţeleg eu bine, vreţi să spuneţi că...? - întrebă surprins Fedris.

– Este acelaşi gen de experienţă ca şi cea care o efectuăm pe Magellan 37. Însă, în loc de cobai, utilizăm fiinţe omeneşti. Cuştile lor sunt reprezentate de luminişuri de circa un kilometru diametru, posesând acelaşi climat, acelaşi relief, aceleaşi culturi, aceleaşi animale domestice, fiecare dintre ele identice până în cel mai amănunt detaliu. Gratiile sunt înlocuite de pădurea de mărăcini, care a fost plantată special în acest scop de botaniştii noştri. Pensionarii cuştilor - cobaii umani experimentali - sunt toţi gemeni identici... deşi termenul de gemeni în serie ar fi fost mai potrivit în acest caz. Fiecare grup a fost crescut în mod absolut asemănător, de către roboţi ţinând loc de doici şi educatori, care le-au insuflat un ansamblu invariabil de sarcini. Roboţii au fost retraşi când protejaţii lor dobândiseră o maturitate suficientă pentru a se întreţine singuri şi a deveni subiectele observaţiilor noastre. Bineînţeles, observaţiile respective se efectuează pe ascuns şi în mod intermitent, ceea ce i-a permis - din nefericire - lui Elven să producă câteva pagube serioase, înainte de fi capturat.

– Înţelegeţi acum ce s-a întâmplat? În pădurea de mărăcini în care rătăcea Elven, există aproximativ o sută de luminişuri identice, dispuse la intervale regulate, unele după altele. Toate sunt identice, în fiecare trăind o Seforă, o Tulye, un

Alfors şi un Kors. Elven a crezut că se învârte într-un cerc închis, deşi$_t$ în realitate, el nu a încetat să meargă în linie dreaptă. În fiecare zi dădea peste un nou luminiş. În fiecare seară întâlnea o nouă Seforă.

Directorul gustă din vin şi continuă:

– Fiecare grup era identic, cu excepţia unui singur factor - acel factor de bază care constituie varianta supusă experimentării - şi aceasta nu a făcut decât să-i facă realitatea şi mai înfiorătoare, şi mai insuportabilă. Căci, vedeţi dumneavoastră, grupurile cu care a intrat în contact erau programate pentru studierea reacţiilor unei comunităţi umane faşă de străini. Noi am introdus anumite modificări în educaţia lor robotică, în funcţie de care primul grup manifesta supunere, al doilea - ostilitate violentă, al treilea ospitalitate exagerată şi al patrulea - suspiciune extremă. Păcat că nu a întâlnit mai întâi pe cel de al patrulea grup, deşi, ca să fim sinceri, ei n-ar fi reuşit să-l captureze, dacă Elven nu ar fi fost deja ca şi paralizat de groaza sa de supranatural.

Directorul îşi goli cupa de vin şi-i zâmbi lui Fedris, continuând:

– Deci, după cum vă spuneam, totul a fost un pur noroc. Pot să vă repet că eu am fost cel mai surprins când am descoperit, în cursul unui control de rutină, că subiectele mele de experienţă făcuseră un prizonier, reducându-l total la neputinţă. Un intrus care vorbea fără nici o noimă. Şi m-am simţit căzând din nori când am aflat că este chiar Elven.

Fedris clătină din cap, ţuguindu-şi buzele:

– Nu mă pot împiedica să nu-l compătimesc pe nenorocitul ăsta. Şi totodată înţeleg şi pentru ce proiectul dumneavoastră este strict secret.

– Ei, da - spuse directorul - experimentările practicate pe fiinţe umane sunt un concept pe care cea mai mare parte a oamenilor refuză să-l admită. Şi totuşi, este mai bine aşa, decât să conduci întreaga omenire fără nici un control. Mai mult, noi avem o grijă deosebită pentru „cobaii” noştri. Din clipa în care ne vom fi terminat studiul asupra fiecăruia dintre, îi vom integra - după reeducarea care se impune - în cadrul societăţii confederate.

– În orice caz... - începu gânditor Fedris.

– Probabil vreţi să spuneţi că asemenea proiecte au unele

contingente cu ideile Proscrişilor?

– Mda, oarecum - admise Fedris.

– Şi eu am aceeaşi impresie... uneori - recunoscu directorul surâzând, înainte de a umple din nou cupa invitatului.

Şi, în acest timp, în pădurea de mărăcini de pe Magellan 37, mlădiţe verzi, repede transformate în ramuri spinoase, se împleteau deasupra unui medalion conţinând o mică sferă alburie, întemniţându-i pe toţi Proscrişii - cu excepţia lui Elven - într-un minuscul mormînt vegetal.

Traducere de Mihaela şi Cristian Ionescu